

v nemškem jeziku prepovedal mašo najeti; ali o groza, ko mu ta mož tudi v istem jeziku odgovori, da on lahko najme sv. mašo kjer hoče; tedaj je z dolgim nosom nazaj po stopnicah pobrisal, in v svoji sveti jezi dirjal k cerkovniku prepovedat nadalno trikratno zvonjenje po umrli. Prašamo Vas, g. župnik, ali ste Vi prispevali kedaj za naše zvonove, ali so na Vaše stroške v zvonik spravljani? Sramota od Vas, da bi Vi v svoji besnosti našim rajnim zadnji spominu kratili! Mogoče še je pri Vas, da se predrznete tistim, kateri nočejo Vam po trikrat za olepšanje naše farne cerkve prispevke plačevati, vstop v cerkev prepovedati. Svetujemo Vam, posnemajte v zgled Vašega g. dekana; pred sv. mašo pridigo vpeljati, da ne bode toliko faranov maše zamudilo, in v cerkvi zmrzovalo v tem zimskem času, medtem ko se Vaši cerk. ključarji v zakristiji, pri topli peči grejejo. Ako ste tedaj tako skrbni za svoje podreptnike, tedaj Vas opozarjamo, kar celi roj peči po cerkvi nastavi, da bode šlo po Vašem mnenju, v Vašo večjo čast. Opazovali bomo nadalje Vaše delovanje, in kadar pride čas odkrivanja, tedaj Vam gorje; sejete prepir, želi bode vohar v vsakem predalu Vam toliko priljubljenega lista.

Opazovalec.

Brezno p. Dravi. V nekem lističu se čudi Št. Janžki župan gosp. Uran, da mu je Brezniški občinski urad njegov slovenski razglas zavrnil. To ni nič čudnega; veliko bolj čudno je to, da hoče g. Uran tudi v Brezniški občini komandirati. Svoje uradno poslovanje ni vsaka občina uredi po svoji volji. Ako bi mi od g. Urana zahtevali enako prijaznost, bi mu tudi slovenski razglas poslali, ker vemo, da se tam slovensko uraduje. Kar g. Uran o sovrastvu govori, ne razumemo. Mi Nemci in Slovenci Brezniške občine živimo že dolga, dolga leta v medsebojnem miru ter si drug drugemu pomagamo in tako bode z božjo pomočjo tudi zana-prej. Tako stoji stvar. Brez zamere!

Iz Kozjega. Tukajšnji slovenski, zelo delovalni okrajni zastop je imel sejo; govorilo se je o novih cestah, katere bodo enkrat delali črez Prevorje; mnogo so obljubili, bomo videli kaj se bode storilo. Govorilo se je tudi o „apotekarju“ natančnosti; o tem zamolčim, ker to govorjenje ni spadalo k tej seji, temveč to je bolj za svoj žep! Dalje občinska tabla, prej dvojezična je sedaj naenkrat popolnoma slovenska. Kmet, drugo leto bode zopet več občinskih doklad! Požarna bramba ima tudi nov slov. napis; imenitno, ali ker ima slovensko komando je že na bobnu. Ob času nesreče bodo pa vrli naprednjaki gasili! Pošta pa ima zdaj že dvojezični napis; poštarica se je premislila, pravica mora biti za vse. Drugokrat več od tukaj!

Kmet iz fare.

Iz Ljutomerja. Ga že majo, ga že majo! Tako je zavpil moj sosed, ko sva se srečala pretečeno nedeljo pred Vaupotičevo gostilno v Ljutomeru. Ves zasopel je stal pred menoj in nekako preplašen je bil. Stopila sva v krčmo, kjer sva sedla slučajno k prazni mizi v kotu pri peči. Ko sva si privoščila nekaj kapljic priznane dobrega Vaupotičevega vinčka, sem poprosil prijatelja, naj mi razloži in pove, kaj se je zgodilo in koga da že „majo“. Šepnil mi je na uho, da naj ne govorim preglasno, ker se gre za jako važno, pa še tajno reč. Začel je nekako: „Veš Jurček, ko sem šel po rani maši mimo pulferturma domu, sem dohitel dva človeka, ki sta govorila med seboj prav tiho. Ker pa dobro slišim, sem ujel tudi besede „v zanjki ima vrat, nikdo ga ne reši več“. Tisti, ki je imel dolgo suktnjo, je še pristavil, da je nadrukano to že v cajtingah. Ker se nisem hotel pokazati nevednega, sem se obrnil in jo mahnil nazaj v trg z namenom, da grem k našemu školniku Karba, ker prè toti gospod vse znajo, čeravno niso bili v črni šoli. No, zdaj pa sem našel tebe in ker si ti tudi moder človek, mi povej, če so res že zgrabili tistega vraga, veš, tam v Belotincih, ki vse spotere in tak divja, da ga še naši mešniki nemrejo pregnati.“ — Natočil sem in ko sva spila, sem rekel prijatelju prav tiho na uho: „Ljubi Šumen, ne bodi nor, saj veš, da si vrage ne devljejo zanjke na vrat. V cajtingah ni bil belotinski vrag, tam je bila čisto druga stvar. Naš ljubi „Štajerc“ je predstavljal v zanjki „sokola“ Karleka. To je čisto drug vtič, kaaaj?!“

Šumen me je pogledal ves začuden in je komaj spregovoril: „Sto vragov pa jezero sokolov, jaz mislim, da majo belotinskega na lanci, če pa so totoga zgrabili, pa mi je še ljubše. Saj je zadnji čas.“ — O! sosedne mize se je približal lajnar, ki je pa, ker so bile lajne pokvarjene, popeval prav milo. Končno je zapel še z v srce segajočim glasom: Bog oče nebeški, oglej se na nas, izpusti vse kore hudičev in spak — ter vzami prvaške židove od nas, ker ljubši od takih nam je pač sam vrag. Starček je nabral lepo število raznega drobiža, gostje so pa pogruntali še marsiktero prav primerno. — S sosedom sva se podala na to proti domu, kjer so naju pričakovali vaščanje z veliko radovednostjo, ker so hoteli vedeti, če je Hujbar morda vtiča, ki ima vrat v zanjki, že doj vzal, ali potugrafriral. Prihodnjič bodeva s sosedom naročila tako potugrafijo, ki bode lepša, kakor belotinski škrt, ki ima zeleno obleko in rudečo kapico.

Hrastnik. „Štajerc“ je zadnjič pred občinskimi volitvami v Trbovljah omenil nekako takole: Menda ja ne bodo rudarji glasovali za enega Roša, kateri je svoj čas rekel, da rudarji so za postreljati. Takrat niso rudarji „Štajerca“ poslušali, marveč volili oziroma kompromis držali so s slov. narodnjaki, med katerimi je seveda tudi propadli Roš; no in zdaj se že kesajo. Pri zadnji občinski seji je socialist Malovrh kot zastopnik rudarjev m. dr. tudi rekel: „Jaz prevzamem mesto občinskega svetovalca z obžalovanjem, ker vidim da se je na tisoče delavstva prezrlo; v taki izključno delavski občini se je dalo delavstvu komaj en mandat; poskrbeli bomo, da bo delavstvo zvedelo o tem nečuvnem postopanju!“ No in liberalce je bilo stam (?) njihovega zahrbtnega dela, to se je videlo na njih obrazih, ker niti eden se ni upal oporekati. Mi pa iz tega vidimo, da rudarji-socijalisti se že kesajo kompromisa z liberalci. Prav je, bodo vsaj enkrat spoznali, kaj znajo slov. narodnjaki. Dokler se narodnjakom gre za čast, za zmago, toliko časa se prilizujejo ubogemu delavstvu, a kadar je treba delavstvu pravih zastopnikov, takrat jim pokažejo pa hrbet. No tisti, ki pravite, da Trbovlje morajo biti „slovenske“, bomo videli, kaj znajo slov. liberalni vodje, no pa Nazdar!

Državni pravdnik — kje si!?

Velikanski polom „Glavne posojilnice“ v Ljubljani je prizadel vse slovenske pokrajine. Grè se za milijone ljudskega denarja. Prvaški lažniki skušajo zdaj napredne zavode očrtni, da bi svoje lastne sleparije zakrili.

Pribijemo sledeče: 1. Bilanca „Glavne posojilnice“ je bila leta sem sleparsko sestavljena. — 2. Največja posojila in kredite se je dajalo brez sklepa sej. — 3. Posamezni člani predstojništva so špekulirali s tujim denarjem. Tako se je kupilo brez sklepa graščino Thal pri Gradcu za 1,200.000 K in se za to svoto tekem 5 let niti vinarja obrestni ni

plačalo. — 4. V bilanci izkazanih skladov sploh ni. — 5. V upravi so grozovite nerednosti, ki se bodo še pred sodnjo obravnavale. — 6. Članom predstojništva se je na stotisoče kron brez jamstva posojalo, tako enemu člannu 165.000 K, drugemu 350.000 K, tretjemu 900.000 K, itd. — „Glavna posojilnica“ ne izplačuje vložnikom ničesar; zapeljati hoče obupane vložnike, da naj se ti zadovoljijo s 50% po odpovedi; polovico svojega denarja naj torej ti nesrečneži izgubijo! — „Celjska posojilnica“ je „Glavno“ za 300.000 K tožila; prišlo je do poravnave, ker je en član predstojništva pustil svoje posestvo zarubiti. To je nepravilno! — Za prejšnjega revizorja je bil posebni konto, pri kateremu se je ime izbrisalo; tako so napačne bilance bile mogoče. Od 4 milijonov malih (kmetijskih in delavskih) vložnikov manjka 2 milijona. Zapeljuje in slepari se nesrečne vložnike.

Zahtevamo torej v imenu oškodovanega prebivalstva, da se odgovorne voditelje „Glavne posojilnice“ takoj v ječo posadi! Drugače izgubi prebivalstvo vse zaupanje v pravičnost sodnije. V zapor s sleparji!

Kathreiner Kneippova sladna kava

služi zaradi svojih nedosežnih vrlin vsak dan na milijone ljudem. Edina prava družinska kava! Po ceni in zdrava.

Novice.

Prijateljem na Kranjskem!

V zadnjem času, zlasti od novega leta sem pričelo se je število naših prijateljev na Kranj-

Smešno pozdravljanje.

Str c angleškega kralja, vojvoda Connaughtski potoval je p. kr. po Afriki. Najbolj se je začudil v deželi Barortso nad smešnim pozdravljanjem črnih domačinov. Zamorci so namreč hoteli svoje posebno spoštovanje vojvodi na ta način izkazati, da so se pred njim na hrbet vlegli. Pri temu so kakor dojenčki z nogami brcali in svoje narodne pesmi prepevali.

Kuriose Begrüssung des Herzogs v. Connaught durch Eingeborene des Barortselandes.